

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2015 r. – Kiselev/Rada**(Sprawa T-262/15)**

(2015/C 294/85)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dmitry Konstantinovich Kiselev (Korolev, Rosja) (przedstawiciele: T. Otty i B. Kennelly, barristers, oraz J. Linneker, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/432 z dnia 13 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/427 z dnia 13 marca 2015 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego;
- obciążenie pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący dopuszczenia się oczywistego błędu w ocenie w wyniku ustalenia, że skarżący spełnia kryterium umieszczenia w wykazie określonego w art. 1 ust. 1 decyzji 2014/145/WPZiB, zmienionej decyzją (WPZiB) 2015/432, i w art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających, wykonanego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 2015/427.
  - Skarżący podnosi, że do celów zapewnienia poszanowania art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 10 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka kryteria umieszczenia w wykazie określone w decyzji 2014/145/WPZiB i w rozporządzeniu (UE) nr 269/2014 muszą być interpretowane w zgodzie z prawem do wolności wypowiedzi. Zdaniem skarżącego kryterium, zgodnie z którym dana osoba „aktywnie wspiera” politykę rządu rosyjskiego dotyczącą Ukrainy, wymaga, by osoba ta miała większy stopień wpływu na odnośną politykę aniżeli wyrażanie opinii w kontekście dziennikarskim. Skarżący, jak utrzymuje, jest dziennikarzem i dyrektorem spółki medialnej, a zatem nie ma wymaganego wpływu ani konkretnego oddziaływania na sytuację na Ukrainie, ani też nie ponosi za nią odpowiedzialności. W istocie skarżący nigdy nie wyraził poparcia dla „rozmiszczenia sił rosyjskich na Ukrainie”, jak twierdzi Rada.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia wolności wypowiedzi.
  - W opinii skarżącego środki ograniczające stanowią sankcję za jego polityczne przekonania, które wyraził jako dziennikarz i komentator. Ograniczają one także możliwość korzystania przez z niego z przysługującego mu prawa do wolności wypowiedzi, a także działanie agencji informacyjnej Rossija Siegodnia, którą kieruje. Zdaniem skarżącego ograniczeń nie może uzasadniać sam tylko fakt, że Rada nie zgadza się z treścią niektórych jego reportaży. Dodatkowo brak jest dowodów na to, że zachęcał on do stosowania przemocy albo podjął jakiegokolwiek działania uzasadniające ograniczenie jego prawa do wolności wypowiedzi.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przysługującego skarżącemu prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.
  - Skarżący podnosi, że nigdy nie przedstawiono mu „poważnego i wiarygodnego dowodu” czy też „konkretnego dowodu i informacji” pozwalających ustalić okoliczności, które uzasadniałyby zastosowania wobec niego środków ograniczających. Skarżący twierdzi, że Rada przedstawiła mu „dowód” (i to tylko częściowy) dopiero po tym, jak jego nazwisko zostało ponownie umieszczone w wykazie.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieprzedstawienia przez Radę wystarczającego uzasadnienia umieszczenia jego nazwiska w wykazie.
  - Zdaniem skarżącego przedstawione uzasadnienie jest nazbyt ogólne i nie zawiera wskazania rzeczywistego i konkretnego powodu nałożenia na niego środków ograniczających.
5. Zarzut piąty dotyczący, posiłkowo, oparcia się przez Radę na akcie niezgodnym z prawem (w zakresie, w jakim zastosowanie kryterium umieszczenia w wykazie prowadzi do naruszenia przysługującego skarżącemu prawa do wolności wypowiedzi)
  - Skarżący podnosi, że jeżeli kryterium umieszczenia w wykazie, inaczej niż przedstawił on w zarzucie pierwszym, należy interpretować jako dopuszczenie umieszczania w wykazie osób zaangażowanych w działalność medialną tylko z tego względu, że wyrażają one swoje poglądy polityczne, które Rada uważa za naganne, to dla ustalenia takiego kryterium brak jest podstawy prawnej i jest ono nieproporcjonalne w stosunków do celów zamierzonych przez decyzję 2014/145/WPZiB i rozporządzenie (UE) nr 269/2014.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zawartej między Rosją a UE umowy o partnerstwie i współpracy partnerstwa.
  - Skarżący podnosi, że nie podjęto próby usprawiedliwienia naruszenia art. 52 umowy o partnerstwie i współpracy, którego dopuszczono się przy ograniczeniu (między innymi) swobodnego przepływu środków pieniężnych skarżącego, oraz że nie podjęto żadnej próby zwołania Rady Współpracy na podstawie art. 90.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2015 r. – Hmicho/Rada

(Sprawa T-275/15)

(2015/C 294/86)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Samir Hmicho (Poole, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: V. Davies, solicitor, oraz T. Eicke, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/255/WPZiB z dnia 31 maja 2013 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 147, s. 14) lub decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2015/383 z dnia 6 marca 2015 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 64, s. 41) lub decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2015/784 z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 124, s. 13) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 16, s. 1) lub rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/375 z dnia 6 marca 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 124, s. 1) lub rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/780 z dnia 19 maja 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 64, s. 10) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącego;